

N:o 14.

Ank. till Riksd. Kansli den 20 Febr. 1882, kl. 1 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring af 60 § Utsökningslagen.

Nedannämnda §§ i Utsökningslagen hafva följande lydelse:

54 §.

Vill man på grund af dom eller utslag, hvarigenom betalnings-skyldighet blifvit gäldenär ålagd, erhålla utmätning hos denne; ingifve till utmätningsmannen domen eller utslaget samt, då fråga är om skiljemannadom, öfverexekutors beslut om dess verkställande, så ock, der fordran är på skuldebref eller annat skriftligt fordringsbevis grundad, fordringsbeviset i hufvudskrift.

59 §.

Nu är gäldenär ej tillstädes, då utmätningsman sig infinner för att verkställa utmätning för fordran, som i 54 § afses; har underrättelse derom, att utmätning för fordringen är sökt, blifvit efter ty i 60 § sägs meddelad, eller är anledning att gäldenären håller sig undan eller rest bort, förty att han väntar utmätning; då gånge förrättningen för sig utan hinder af gäldenärens frånvaro; dock skall i ty fall hans hustru eller husfolk eller annan, som har egendomen i vård eller besittning, tillsägas att vid förrättningen närvara. Finnas ej de, varde närboende granne, som anträffas, tillsagd.

Bih. till Riksd. Prot. 1882. 7 Saml. 9 Häft.

Kan ej utmätningen genast företagas, då utmätningsmannen för sådant ändamål sig inställt, och är fara att godset under tiden stickes ur vägen; låte utmätningsmannen, der borgenären nödig kostnad förskjuter, vård hållas öfver godset, till dess utmätning kan ske.

60 §.

Underrättelse, hvarom i 59 § sägs, skall, för att anses giltig, meddelas gäldenären genom utmätningsman. Har underrättelsen, af utmätningsmannen skriftligen utfärdad, bevisligen kommit gäldenären annorledes till handa eller ock, om han, i sitt hemvist sökt, ej kunnat der anträffas, blifvit sist dagen före utmätningen meddelad hans hustru eller husfolk eller, om de ej anträffas, anslagen å hans husedörr; vare det ock gilt.

Skall utmätning ske å gäldenären tillhörig egendom, som finnes å annan ort, än der han har sitt hemvist, och ej blifvit af gäldenären till utmätning uppgifven, bör underrättelse, hvarom nu är sagdt, jemte uppgift å förrättningsstället meddelas så tidigt, att gäldenären kan sin rätt vid utmätningen bevaka; njute dock ej för sådant ändamål längre rådrum än åtta dagar.

Har gäldenären ej stadigt hemvist i riket och ej heller känt ombud i orten, der utmätning skall ske; vare underrättelse, som nu sagd är, ej af nöden.

Lag-Utskottet har från Andra Kammaren fått till handläggning emottaga en inom Kammaren af Herr *Jöns Persson* afgifven motion, N:o 68, deruti motionären förmäler, att vid tillämpningen af den i 60 § i Utsökningslagen föreskrifna underrättelse hos gäldenären, innan utmätning finge ske, ofta förorsakades onödiga, ganska känbara kostnader för den mindre bemedlade gäldenären i de orter, der utmätningsmannen vore boende flere mil från gäldenärens bostad; hvarföre och då, enligt motionärens förmenande, underrättelsen hos gäldenären kunde ske af inom kommunen boende stämmingsman samt jemväl af andra trovärdiga personer lika väl som af utmätningsmannen sjelf, motionären hemställer, »att Riksdagen täcktes för sin del besluta, att 60 § i Utsökningslagen måtte erhålla följande förändrade lydelse:

»Underrättelse, hvarom i 59 § sägs, skall, för att anses giltig, meddelas gäldenären genom närmast boende ojäfvig stämmingsman. Har

underrättelsen af stämmingsman skriftligen utfärdad, bevisligen — — —
— — — — — — — — — — — — — — — —
anslagen å hans husedörr, varde det ock gilt.»

Enligt Utskottets uppfattning af ifrågavarande, ofvan anförda stadganden erfordras, för utmätnings verkställande, förutgången underrättelse till gäldenären endast för det fall, att förrättningen skall kunna försiggå utan hinder af gäldenärens frånvaro, men är deremot icke erfordrig för förrättningens fortgång, derest gäldenären är tillstädes, när utmätningsmannen infinner sig för företagande af utmätning.

Lagen stadgar för närvarande, att, der underrättelse sålunda erfordras, densamma, för att anses giltig, skall meddelas gäldenären *genom utmätningsman*. Motionären vill nu hafva detta förändradt derhän, att underrättelsen skall delgifvas *genom närmast boende ojäfvig stämmingsman*.

Ett bifall till detta förslag skulle föranleda mångfaldiga svårigheter vid tillämpningen och, mot motionärens angifna hufvudafsigt, att minska kostnaderna för gäldenären, i stället ofta öka dem. Meningen med ifrågavarande stadganden är nemligen otvetydigt den, att, när utmätningsmannen infinner sig hos gäldenären för att göra utmätning, men denne icke anträffas hemma och utmätningen följaktligen icke kan vid tillfället verkställas, utmätningsmannen *genast* skall meddela underrättelse enligt 60 §.

Enligt förordningen om stämmingsmän den 10 Augusti 1877 är kronofogde, stadsfogde, länsman eller nämndeman stämmingsman utan särskildt förordnande, der han sig det åtager, och skola i öfrigt domstolarne förordna vissa män till stämmingsmän. Utmätningsman åter är å landet kronofogde, hvar inom sitt tjenstgöringsområde, i stad stadsfogde, och kan beträffande nu ifrågavarande förrättningar, kronofogde för bestämt fall till utmätningsman i sitt ställe sätta länsman eller annan man, som af Konungens Befallningshafvande antagen är, likasom äfven i stad under vissa förutsättningar i stadsfogdes ställe kan för bestämt fall till utmätningsman sättas annan person, som af öfverexekutor antagen är. Sammanställas nu dessa bestämmelser, så visar sig, att utmätningsmannen icke har skyldighet att tillika vara stämmingsman, och att ingen säkerhet finnes därför, att den, som i vissa fall sättes i hans ställe, tillika är stämmingsman. I händelse motionärens förslag om särskild underrättelse af stämmingsmän antoges, skulle alltså gäldenären kunna, förutom nuvarande ersättning, åsamkas sådan till stäm-

ningsmannen för dennes resa fram och åter, och i alla händelser nödgas särskildt ersätta stämningssmannen för delgifningen. Då härtill kommer, att bestämmelsen i förslaget derom, att alltid den stämningssman, som vore närmast boende, skulle anlitas, vid äfventyr att delgivning annars skulle vara ogiltig, synes kunna föranleda till mångahanda förvecklingar och i alla händelser vara olämplig, finner Utskottet sig ega tillräckliga skäl för sin hemställan,

att motionen icke måtte vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 20 Februari 1882.

På Lag-Utskottets vägnar:

E. THOMASSON.

N:o 15.

Ank. till Riksd. Kansli den 20 Febr. 1882, kl. 1 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om upphörande af vatten- och brödstraffet.

Från Andra Kammaren har Lag-Utskottet fått emottaga en motion, N:o 18, af Herr *J. Anderson* i Tenhult, hvaruti föreslås, »att Riksdagen för sin del ville besluta den ändring i 10 och 11 §§ i 2 kap. af Strafflagen den 16 Februari 1864 samt andra §§ i samma lag, att vatten- och brödstraffet upphör och ersättes med fängelsestraff.»
